

פרשת ה"מזורים" -

בני האדם שמאחורי ה"בעייה"

תאר לעצמך מה זה לצאת חמש שנים עם חבר בלי להתחתן?
 "האם הוא יחכה לך עד שהעניין יתחיל?"
 "אינני יודעת. אני לא רוצה לדבר על זה."
 "אמך סיפרה שקיבלת את הדבר קשה מאוד. שניסית להתאבד."
 "כן. זה נכון."

"מה אומר אחיך על כל העניין?"

מרים מתחייבת לראשונה. חיוך קצר, חלוש: "אני מייצגת את המשפחה בפרשה, אני הדוברת גם בשביל חנוך. אצלנו ב-

האם הבת

משפחה הנשים הן השולטות. החיוך נעלם, העיניים חוזרות ומתמלאות כאב: "רציתי אמנם שהכל ייגמר בשקט. לא היה לי נעים שכל העולם יידע על כך. זה כואב. אמרו לי גם לא לדבר עם עיתונאים."
 "עכשיו, עם התפוצצות הפרשה בפומבי, יש לך תקווה שהעניין יגיע לידי פיתרון?"

חוה לנגר

הכניסה חשוכה. כמנסה להגן על סודותיה. כמו הבית כולו, הנחבא ב' תוך חצר עמוקה, באחת הסימטאות הצנוריות המקיפות את ג'רחמיאל, בתל-אביב.

הארוכות בארץ, עדיין חלשה בעברית. היא עוד לא מתחילה לדבר, ודמעותיה כבר שוטפות את פניה: "הבן שלי נלחם בתעלה, שופך את דמו למען המולדת -

הבת: "אתאבד!"

האם: "עד מתי אסבול?"

גם הרב גורן ייכשלו במאמצייהם?
 העגנה חוזרת לשכון על מיצחה של מרים:
 "יותר לא יהיה לי למי לפנות. אם הם לא,

"כן. אני חושבת שכן." הצל עווב לרגע את הפנים הרפות.
 "ואם זה יתפוצץ? אם גם משה דיין ר-

והרבנים לא מרשים לו להתחתן? איך אפשר לעשות דבר כזה, לעשות ממנו ממזר? ממנו, ומהילדה. חנוך עובד כמו חמור, יום וליילה, בשביל צה"ל - ואין לו הזכות של כל בן-אדם?"

אתה מטפס בזהירות במעלה מדרגות ש' השנים שחקו אותן. על הדלת משמאל אתה מוצא אותו, את השם המסעיר כיום את המדינה כולה: לנגר.

אתה מצלצל בדלת. צילצול אחד קצר, מנומס. דממה. לפתע, מוטט הוילון המכסה את הזכוכית הקבועה בדלת. צלילית דוממת סוקרת אותך ללא תנועה. הוילון חזר ומכסה. הדלת נפתחת, את פניך מקדם כלב-זאב ענק וגינג'י.

מאחוריו - אשה. מבוגרת, באמצע שנות השישים. לא גבוהה, מלאת גוף. שיער צבוע לבלונד, עיניים כחולות צלולות. חוה לנגר. לפני חמישים שנה, כנערה יפהפייה בת 15, בת למשפחה חסידים בפולין הרחוקה,

היא מפסיקה לרגע, נחנקת בדמעותיה. "אני לא מסוגלת לספר לך את כל הסבל שלי. אמרו לי מהממשלה לשתוק. שזה יעזור לסדר את העניין, אם לא יהיה רעש. אבל כמה אני יכולה לשתוק? כמה אני צריכה עוד לסבול? חנוך הולך כבר כמה שנים עם בחורה. מרים יוצאת עם החבר שלה חמש שנים. חמש שנים - והם לא יכולים להתחתן. איך אני יכולה לסבול דבר כזה?"

היא משתקת, טומנת פניה בכפות ידיה.

"בני שופך את דמו -

ואין לו זכות להתחתן!"

אם המבכה את גורל בניה. במיוחד מודאגת היא לגורל בתה. מרים מחזיקה מעמד בלחץ פחות טוב מאחיה. פעמיים ניסתה כבר להתאבד. "דבר עם מרים", נאנחה האם. "היא ילדה מאוד פקחית. היא מדברת יותר טוב. היא גם מכירה את כל העניינים. תדבר איתה."

נחטפה עלידי שכן, גוי, שלא יכול היה להתגבר על יצרו. היום, במדינת-ישראל, הגישו לה הרבנים, בכוח סמכותם בחסד ה' קואליציה, את החשבון: בניה - לא מ' אותו גוי, אלא מבעלה השני יהודי כשר לכל הדעות - הוכרזו כמזורים, אינטרשאים להתחתן. שניהם ילידי הארץ, הבן חנוך משרת בקבע, הבת מרים סיימה את שירותה בחובה. אך הקביעה שהם ממזרים בעינה עומדת.

מרים לנגר, כבת 25, היא יפה, בעלת עיניים ירוקות, והופעה המשלבת פיקחות ועקשנות. פגשתי אותה באותו יום אחרי הצהריים. "הפרשה הזו היא ענייני שלי ושל אחי, לא של אמא", היא אומרת, בניסיון להגן על אמה מהטרדות.

"איך משפיעה עליך הפרשה?"
 "מה אני יכולה להגיד על הסבל שלי?"

מ' משיך כתב "העולם הזה" ו' מ' מדווח:

חוה לנגר מזמינה אותי באדיבות להיכנס פנימה. רהיטים ישנים, אך שמורים היטב. בפרוודור הצר - פריג'ודר. על המיטה סדינים בוהקים בלובנס. על השולחן עיתון יום בפולנית. חוה לנגר, למרות שנותיה

האם נחבא: המשלה אמרה לנו לשתוק!